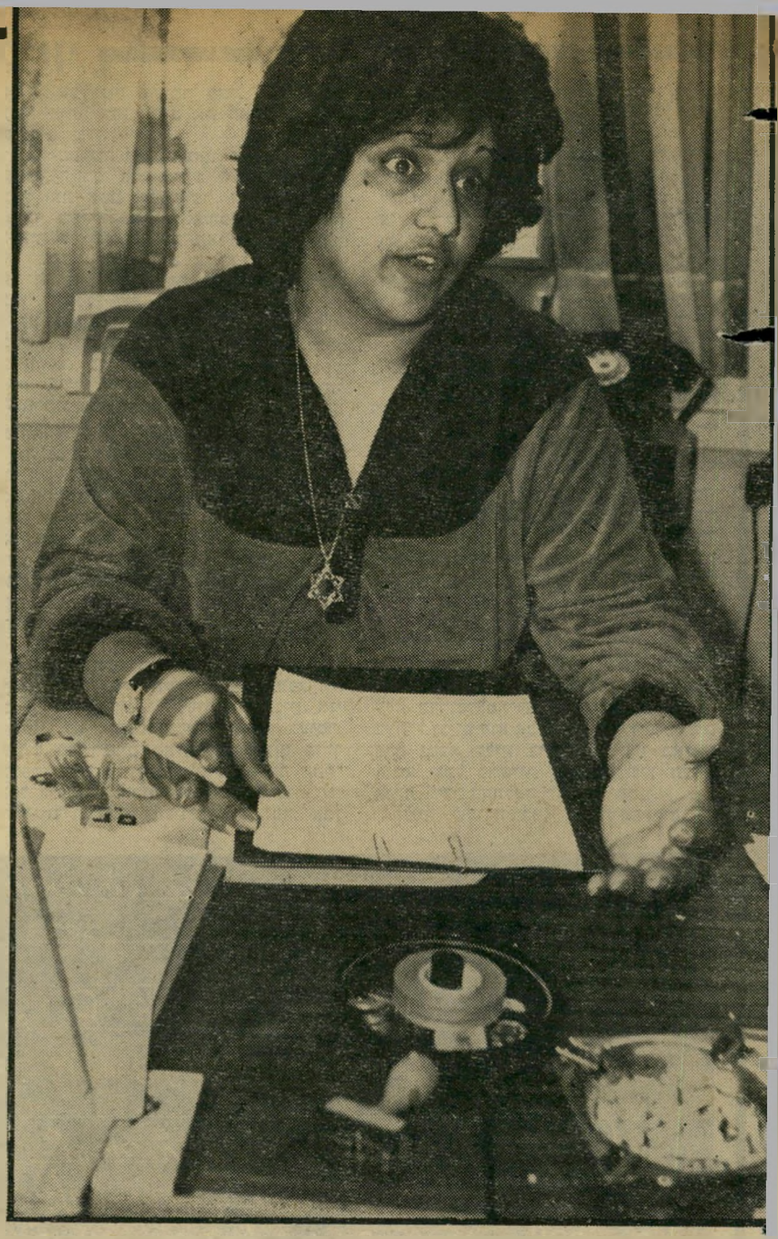

המתלוננת שהתחרטה

בת־שבע („בטי") קרני נתנה הצהרה בשבועה לאחד הפקידים הבכירים של מישרד־הבריאות, לפיה ניסה מנהל בית־החולים כמה פעמים לשכב עימה בכוח ועשה בה מעשים מגונים. אחרי שהופעל על בטי לחץ כבד, היא ביטלה את תלונתה וטוענת שהיא „מבינה את מעשיו של ד"ר קליין."

אי־שקט בבית־החולים

אולם, שהא כפי שציפו בטי, עומר ומודן, הפרשה הסתיימה, אם אכן הסתיימה, בצורה מוזרה. עומר קיבל מיכתב פיטורין מעבודתו כאמרכ"ל בית־החולים, על בטי הופעלו לחצים עצומים מטעם חבריה לעבודה שתוותר על תלונתה, והיא הפכה חסידה של האדם שאותו האשימה, ואילו מנהל בית־החולים, הד"ר ישראל קליין, שב לעבודתו אחרי ארבעת ימי החופשה־מאונס, כשהוא בטוח בעצמו, ממש כמו לפני שהתפוצצה הפרשה, מקיף עצמו בבנגסטרים חמושים, ומטיל טרור על עובדי ומבקרי בית־החולים.

אלי עומר, רב־סרן בצה"ל שהשתחרר מהצבא ופנה ללימודים אוניברסיטאיים, ניגש לפני כארבעה חודשים למישרה ה־פנויה של אמרכ"ל בית־החולים אסף הרופא. יחד עם עומר ניגשו 77 מועמדים נוספים למישרה, אולם מנהל בית־החולים, הד"ר ישראל קליין, בחר דווקא בו. בתחילת החודש שעבר קיבל עומר מינוי ממישרד־הבריאות לתפקיד אמרכ"ל בית־החולים. המינוי היה למשך שישה חודשי ניסיון, אולם עומר לא הספיק לסיים את חודשי הניסיון שלו. בשבוע שעבר הוא סוטר.

מיהר לפעול. הוא ביקש ממנהל בית־החולים לצאת לחופשה. הקים ועדת־חקירה והתייעץ עם היועץ המישפטי של מישרד־הבריאות ועם היועץ המישפטי של נציבות שרות־המדינה איך לנהוג בפרשה.

סיפר עומר:

ב־15 בינואר פנתה אלי בת־שבע קרני, וסיפרה לי על שני נסיונות שעשה ד"ר ישראל קליין לשכב עימה בניגוד לרצונה, תוך ביצוע מעשים מגונים בגופה. קליין עשה זאת, לדברי בטי, בדירתה במגורי בית־החולים, שאותם אנו מכנים הרווקיה.

יומיים או שלושה אחרי שהיא התלוננה, יזמתי שיחה עם ד"ר קליין. הבנתי שלא ייתכן שדברים כאלה יעשו בבית־החולים, ורציתי לשמוע מה יש לו לומר על כך. אחרי הכל, אני הייתי הממונה הישיר על בטי, ואני צריך לשמור עליה, אם הדברים שלה נכונים.

כאשר הייתי אצלו העליתי בפניו עוד כמה האשמות מסוג זה, וביקשתי ממנו לומר לי מה באמת קרה. קודמי לתפקיד, אדם בשם שביט, סיפר לי כי עוד לפני שאני הגעתי, נתפס ד"ר קליין על־חם. כשהוא בתחתונים בלבד, בחדרה של ה־אחות חנה בן־חור. לי לא מפריע מה עושה קליין בחייו הפרטיים, אבל אותה אחות מנהלת למעשה את בית־החולים, תוך שהיא זוכה לגיבוי מלא של קליין, גם כאשר מיסמכים רישמיים קובעים שהיא עושה עבירות פליליות המסכנות חיי אדם. זה כן הפריע לי, ובהזדמנות זו רציתי לדבר איתו גם על זה. אני יודע שאותו שביט וד"ר ורון, סגנו של קליין, העירו לו אז על העניין וביקשו ממנו להפסיק צורה זו של התנהגות, מאחר שלדעתם הדבר גרם לאי־שקט בקרב עובדי בית־החולים.

היתה לי עוד בעייה. יום אחד הגיע למישרדו של קליין בחור שעובד בבדק שלום אוחיון, וערך שערוריה לפני הצוות הרפואי והחולים. קליין מיהר להזעיק את קצין־הביטחון כדי שיגן עליו. אחר־כך התברר לי שאותו אדם טען כי קליין מתעסק עם אשתו, פורטונה אוחיון, העובדת כמנקה בבית־החולים. לדברי אוחיון, הפרשה בין מנהל בית־החולים לבין אשתו גרמה למשבר בחיי הנישואין שלהם והם עומדים עכשיו להתגרש, למרות שיש להם שישה ילדים.

כל הדברים האלה הם לא בריאים. אני החלטתי לשוחח עליהם עם קליין בהזדמנות התלונה של בטי, ולחסל את כל הפרשות האלה. הן לא הביאו כבוד לבית־החולים וגם גרמו לכך שעובדים לא יעבדו כמו שהם צריכים.

התגובה של קליין לכל הדברים שהעליתי לפניו היתה: „מה אתה רוצה. גם משה דיין עשה את הדברים האלה. ניסיתי להסביר לו שעד כמה שאני יודע, משה דיין לא התנפל אף פעם על אף אשה בכוח, וגם לא נקם בנשים שסירבו לו. אז קליין צחק לי בפרצוף ואמר לי: „אני מוכן לשים את אבר־המין שלי על השולחן."

שבועיים אחר־כך פרצה בטי, בשעות הערב, למישרדי, כשהיא בוכה ומבוהלת, כולה סמוקת פנים וחולצתה קרועה. היא סיפרה לי על ניסיון נוסף של קליין לשכב איתה, תוך שימוש בכוח ועשיית מעשים בגופה. הפעם ניסה קליין, לדבריה, לעשות זאת במישרדו. בטי ביקשה להתפטר מיד. ניסיתי להרגיע אותה, אבל כעבור יומיים הבנתי שהיא צודקת.

בישיבת הנהלה העלה קליין את נושא תיפקודה והתנהגותה הלקויים של בטי, למרות שהנושא לא היה כלל על סדר היום. עד אותו רגע ידעתי שכל עובדי בית־החולים, כולל קליין עצמו, מרוצים מעבודתה של בטי. קליין העלה טענות רבות נגד בטי, אבל אני הפסקתי את הדיון. אמרתי לחברי ההנהלה שלא הועלתה אף טענה קונקרטית נגד בטי, וכל מה שקליין אמר אלה הם דברים כלליים. ביקשתי, כממונה הישיר על בטי, לבדוק את הטענות עם תיקי העובדים. ואומנם, אחרי יומיים של בדיקה התברר שלא היה שחר לטענות של ד"ר קליין נגד בטי, ובסיכום־ישיבה במישרדו של קליין, הוכחו הדברים בנוכחות בטי והאחות הראשית של בית־החולים.

במשך כל אותו זמן, וגם אחרי כן, פנתה אלי בטי כמה פעמים בטענות על שינוי יחס מצידו של ד"ר קליין. היא לא יכלה להמשיך לעבוד בבית־החולים וביקשה העברה לבית־החולים תל־גיבורים. אמרתי לה כי לדעתי עומדות בפניה שתי אפשרויות: לפנות למישטרה או לפנות לממונים עלינו במישרד־הבריאות בירושלים. בטי לא רצתה לפנות למישטרה. היא פחדה מהאי־נעימות בחקירה המישטרתית ובפירסום בעיתונים. אבל היא הבינה שהמצב לא יכול להימשך כך, והחליטה להתלונן על ד"ר קליין בהנהלת מישרד־הבריאות.

הבטחת טובות־הנאה

ר ציתי לעזור לה. הבנתי כי יש כאן אדם שהוא סוטה ובעל אופי חלש, אבל זה לא מה שהפריע לי. הפריע לי שהוא מבטיח טובות־הנאה לעובדת אם היא תשכב איתו, ואחרי שהיא מסרבת הוא מתנכל לה.

יזמתי פגישה עם מנהל המחלקה לעניני עובדים במישרד־הבריאות, משה ברגיורא. בטי סיפרה בטלפון לבר־גיורא את כל העניין. אחר כך נודע לי שבר־גיורא הביא את העניין מיד לידיעת שר־הבריאות אליעזר שוסטק ומנכ"ל המישרד ברוך מודן. בר־גיורא הודיע לי כי הוא עומד לבוא לבית־החולים כדי לגבות ממנה עדות בכתב. אבל ביום שהוא היה צריך להגיע ירד השלג הגדול בירושלים והוא לא יכול היה להגיע. למחרת, על פי בקשתו, נסענו בטי ואני אליו וחיא נתנה לו את ההצהרה שלה.

עד כאן דברי עומר.

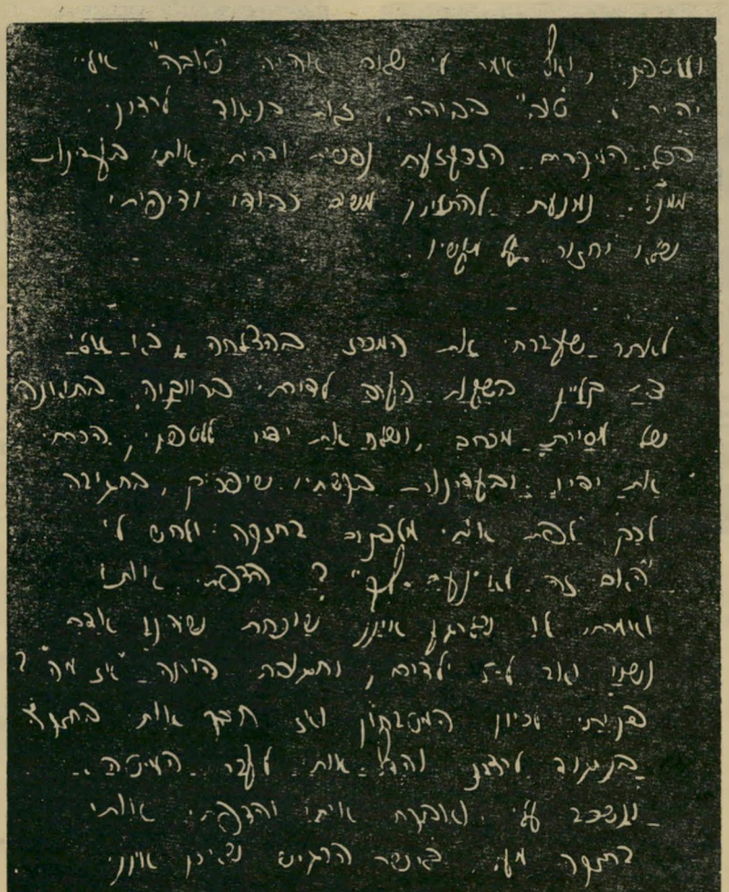

הצהרה בשבועה

ההצהרה של בטי קרני כפי שנכתבה בכתב־יד בביתו של אחד מראשי מישרד־הבריאות בירושלים. בהצהרתה כותבת בטי: „לטפני ואף אמר לי שאם אהיה טובה אליו יהיה לי טוב בבית־החולים, זאת בניגוד לרצוני." אחר־כך נסוגה בטי מהתלונה שהגישה.

עוד בית־החולים עוסק בפרשת בטי ו־מנהל בית־החולים, הגיע אל לישכת שר־הבריאות מיכתב נוסף בעניין התנהגותו המינית של ד"ר ישראל קליין. בכתב־יד פשוט, עם הרבה שגיאות כתיב וסגנון, גולל שלום אוחיון מרמלה את פרשת הרס מישפחתו, לדבריו, על־ידי קליין.

כתב אוחיון לשר־הבריאות: „אני מביא באמזבה רבה על המודעה בעיתון מהיום על בית־החולים אסף־הרופא. ברצוני להוסיף על האסון אשר קרה לי במישפחה שלי.

אני, אשתי, למשל, ביקשה לעבוד חצי